Andreea Demirgian

Poveștile domnișoarei Firicel

LIRIS MEDIA

Printr-o întâmplare minunată, Poveștile domnișoarei Firicel
au fost incluse în lista de lectură pentru cei mai tineri cititori.

Cu bucurie vă ofer această ediție digitală, în speranța că le va trezi
celor mici gustul pentru povești senine.

Drag,

Andreea Demirgian,
din Țara Norilor Pufoși,
în ciuda teribilului an 2020.

Toate drepturile rezervate

Andreea Demirgian
Oana Bucur

Poveștile domnișoarei Firicel

Un pui de arici cu ochii mici

A fost odată o grădină frumoasă, în spatele unei case cu ferestre mari și albastre. În casă locuiau o fetiță, un pisic, o mămică și un tătic. Când ziua era lungă și soarele nu ardea prea tare, fetița despre care povestesc, pe numele ei Firicel, străbătea grădina în lung și-n lat și de fiecare dată mai descoperea ceva. Grădina nu era nici prea mare, nici prea mică, era potrivită, cât să încapă în ea o salcie bătrână cu crengile lungi până la pământ, un leagăn și o fântâniță arteziană, în apele căreia se scăldau o broscuță țestoasă și două lebede cu gâturi lungi și aripi albe, strălucitoare. Lebedele veniseră în vizită într-o toamnă. Obosiseră de atâta zburat spre zări mai calde și, văzând de sus un ochi de apă, crezuseră că au găsit un lac. Dar lacul din grădina domnișoarei Firicel nu era chiar atât de mare pe cât crezuseră ele. Vântul înghețat le împiedicase să își mai ajungă surioarele din urmă, așa că Tăticul domnișoarei Firicel le construise o căsuță și le poftise să rămână acolo, spre bucuria fetiței. Acum lebedele erau în grija ei și nu trecea o zi fără să le viziteze.

– Bună dimineața, lebăduțelor, spunea domnișoara Firicel, înainte să arunce bucățelele de pâine în apă.

Lebedele cele frumoase veneau repede până la piatra pe care stătea Firicel și-și întindeau gâtul să-i ciugulească delicat

vârful pantofiorului, în semn de mare prietenie. Apoi domnișoara Firicel pleca mai departe, spre broscuța țestoasă și spre celelalte minuni din grădina ei, urmărită îndeaproape de domnul Narcis, motanul cel mare și alb, care-și făcea și el plimbarea de dimineață, atent să nu-și murdărească prea tare mustățile și blănița imaculată.

Dincolo de tufele de liliac, după bolta de trandafiri sub care în unele zile Mama și Tata stăteau în fotolii de paie să-și bea cafeaua, domnișoara Firicel găsea în fiecare zi câte ceva nou. Într-o zi a găsit o pânză de păianjen atât de mare și de strălucitoare, încât a fost convinsă că pe acea pânză s-ar fi putut legăna până și zece elefanți, nu unul singur, fără să deranjeze broderia de boabe de rouă ce sclipeau în lumina dimineții. Așa că s-a așezat cu motanul lângă ea și a început să cânte acel cântec pe care mama i-l cânta mereu:

UN elefant
se legăna
pe o pânză de păianjen
și pentru că
nu se rupea
a mai chemat un elefant.
DOI
Doi elefanți
Se legănau...

A tot cântat, dar elefanții n-au apărut nici până în ziua de astăzi. Poate și pentru că păianjenul care țesuse acea pânză mare se întorsese foarte repede și, cine știe, probabil că elefanților, dacă le e frică de șoricei, le-o fi frică și de păianjeni.

– Ție ți-e frică de păianjen, domnule Narcis? îl întrebă domnișoara Firicel pe motanul cel pufos.

– Mrrrraaaau! Mie nu mi-e frică de nimeni! zise motanul pe limba perșilor, pentru că, știți, acesta nu era un motan oarecare; era un motan persan.

Desigur, Firicel nu vorbea limba perșilor și nici pe cea a pisicilor de Persia, însă pe domnul Narcis nu-l prea interesa asta. El știa

bine că este frumos și asta era principala lui ocupație: să-și întrețină frumusețea. Cu domnișoara Firicel se înțelegea din priviri. De restul lumii nu prea îi păsa, dar dacă ținea neapărat, le putea vorbi și lebedelor pe limba lor, și cu broscuța țestoasă știa să schimbe câteva cuvinte, ba chiar și cu îngerașul de piatră ce păzea fântâniță se înțelegea, la o adică...

În dimineața asta, domnișoara Firicel găsise un loc numai bun pentru a-și întinde păturica: sub salcie, lângă o tufă de iasomie, când îl văzu pe motan cercetând curios o frunză căreia păreau să-i fi crescut piciorușe. Domnișoara Firicel ridică frunza și sub ea găsi un pui de arici cu ochii mici, mici cât două boabe de piper.

– Ia te uită! Ce-o mai fi și asta? Ai zice că e un șoricel, dar n-am mai văzut până acum șoricei așa țepoși! Ai grijă, Narcis, să nu te înțepe la nas! îi strigă ea motanului care încerca să se lămurească în felul pisicilor: mirosindu-l pe puiul de arici.

Firicel luă ariciul în palmă cu mare grijă și fugi spre bucătărie, unde Mama tocmai își pregătea cafeaua cu lapte.

– Mami, Mami, am găsit un șoricel țepos! Ia uite! Ai mai văzut așa ceva până acum?

– Nu e șoricel, draga mea, acesta este un pui de arici. Uite ce drăguț e! Și ce ochișori mici are! Să ai grijă, să nu te înțepi în acele de pe spatele lui.

– Dar de ce au aricii ace pe spate?

– Ca să se apere de oricine ar vrea să îi atingă sau să îi lovească.

– Păi, cine să-i lovească?

– Poate vreun cățel neatent care aleargă repede, repede prin iarbă, sau domnul Narcis, dacă-i prinde la castronelul lui cu lapte...

– Aricilor le place laptele?

– Da, hai să vezi.

Mama domnișoarei Firicel turnă puțin lapte într-o ceșcuță și i-o întinse ariciului.

Simțind mirosul de lapte, domnul Narcis își ceru și el porția. Mama îi puse și lui în farfurioară și apoi, cu Firicel în brațe, se uitară la motanul uriaș și la ariciul cel mic, care amândoi lipăiau laptele cel dulce.

– Unde era? Probabil s-a rătăcit de mama lui...

– Era sub o frunză. Crezi că e și mămica lui pe-aproape?

– Așa ar trebui. Hai să o căutăm împreună. Uite ce tare îi bate inimioara, cred că e speriat! Simți? Trebuie să-l ducem la mama lui înainte să i se întâmple ceva rău. Haide, domnule Narcis, poate tu o găsești mai repede decât noi pe mama puiului de arici! Și dacă o dibuiești, o să te răsplătim cu încă o farfurioară cu lapte.

Porniră la drum prin grădină. Narcis, motanul, alerga repede, repede în stânga și în dreapta, spunându-le tuturor că un pui de arici s-a rătăcit de mămica lui și trebuie neapărat să o găsească. În scurt timp, lebedele începură să zboare pe deasupra grădinii, încercând să vadă de sus dacă nu e vreo mămică supărată că și-a pierdut puiul. Ba chiar și broscuța țestoasă o pornise prin grădină, dând deoparte cu lăbuțele frunzele sub care s-ar fi putut ascunde mama-arici. Doar îngerașul de piatră nu se putea mișca de la fântână. Au căutat-o peste tot: printre trandafiri, pe sub salcie, pe după fântână... Dar până la urmă, tot motanul a fost cel care a auzit-o pe mama-arici oftând sub o frunză de brusture.

– Unde o fi copilașul meu, suspina ea cu o voce subțirică. De ce nu m-o fi ascultat?! Doar i-am spus să nu plece de lângă mine! Vai, ce-am să mă fac, unde să-l mai caut? Ce se aude? Ce-o fi zgomotul ăsta? Vai de mine! Vai de mine! Motanul! Vine motanul. Repede, să mă fac ghem și să mă rostogolesc, să nu mă zgârie!

Mama arici se făcu ghem și se rostogoli și mai adânc sub frunza de brusture.

– Hm... Hm..., pufni motanul de câteva ori, dregându-și glasul. Scuzați-mă, doamnă Arici...

– Vai, nu, n-am fost eu! Nu eu am băut laptele din castronel, spuse doamna Arici, scoțând doar năsucul dintre țepi.

– Știu, doamnă, laptele acela l-am băut chiar eu. Dar nu despre asta am venit să vorbim. Domnișoara Firicel l-a găsit pe băiețelul dumneavoastră sub o frunză, cam departe de casă dacă mă întrebați pe mine...

Mama domnișoarei Firicel îl ajunse pe Narcis din urmă.

– Iat-o pe mama lui. Hai aricelule, du-te la mămica ta și să nu mai pleci de lângă ea, zise ea, punându-l în iarbă, cu grijă.

– Puiul mamei! Unde ai fost?

– Mămico, iartă-mă, mirosea tare bine lăpticul din farfurioara motanului... dar n-am ajuns până sub streașină, pentru că m-a prins fetița.

– De data asta ai avut noroc! Să nu mai pleci de lângă mine, niciodată! Dacă te rătăceai? Dacă fetița nu te aducea înapoi? Ce ne făceam?

– Da, mămico, n-am să mai plec niciodată de lângă tine. Îmi pare rău!

– Vă mulțumesc, domnule Motan, că mi-ați adus fiul acasă.

– Cu plăcere, doamnă Arici. Cât despre lapte, sunteți oricând bineveniți. Probabil domnișoara Firicel va pune de-acum două farfurioare pline în fiecare dimineață, chiar sub streașină.

Într-adevăr, din ziua aceea, domnișoara Firicel a rugat-o pe Mama să pună lapte și pentru arici, sub streașină, chiar lângă scară. Ariciul și mămica lui veneau la început pe furiș, apoi din ce în ce mai cutezători, să bea lăptic și să mai schimbe o vorbă cu motanul-persanul. Grădina domnișoarei Firicel avea acum încă doi locatari. Iar puiul de arici, cu ochii mici, mici cât boaba de piper, a învățat că niciodată nu trebuie să mai plece de lângă mămica lui, oricât de frumos ar mirosi toate farfurioarele cu lapte din lume.

Două anotimpuri

Într-o dimineață, de la fereastra sa cu perdelușe roșii, domnișoara Firicel a văzut că toate frunzele din grădină își schimbaseră culoarea.

– Ce-o mai fi și asta? Domnule Narcis, de ce nu mai sunt verzi frunzele copacilor din grădină?

– Mrrrraau, îi răspunse la fel de contrariat motanul.

– Repede, s-o întrebăm pe Mama.

Domnișoara Firicel coborî de pe scăunelul pe care se cocoțase ca să privească afară și merse spre bucătărie, unde știa că o așteaptă Mama cu lapte cald și biscuiți.

– Mami, Mami... cineva a colorat frunzele din grădină! Ieri erau verzi și astăzi, ia uite!

– Bună dimineața, Firicel, îi spuse Mama. Ia să vedem ce e cu frunzele astea.

Într-adevăr, toată grădina părea că încăpuse pe mâna unui pictor care zugrăvise fiecare frunză cu toate culorile de pe paleta sa. Unele erau arămii, altele aurii, galbene sau roșii... Iedera de pe gardul ce despărțea curtea grădinii de restul lumii semăna cu un tablou uriaș.

– Știu ce s-a întâmplat, zise Mama.

– Ce s-a întâmplat?

– E toamnă, Firicel. Toamna toate frunzele își schimbă culoarea și se pregătesc să zboare din copaci spre pământ.

– De ce?

– Pentru că toamna nu este doar un pictor iscusit, ci îi place și să țească covoare din frunze colorate.

– De ce?

– Ca să-i țină de cald pământului. Toamna vânturile sunt reci și soarele nu mai are la fel de multă putere să încălzească pământul. Ca să nu-i fie frig, toamna așterne frunzele colorate care îi țin de cald pământului. Dar frunzele nu cad din copaci până nu sunt colorate, așa că, în fiecare zi, toamna le mai colorează câte puțin.

– Dar copacilor nu le e frig?

– Nu, copacii au o coajă groasă care îi protejează de frig.

– Și după toamnă, ce urmează?

– După toamnă vine iarna.

– Iarna e și mai frig, nu-i așa, mămico?

– Ai dreptate, Firicel.

– Și iarna cum rezistă pământul și copacii la frig?

– Iarna pune o păturică albă și pufoasă peste pământ și peste copaci. Ai să vezi că într-o dimineață din noiembrie sau decembrie toate crengile copacilor vor fi desenate cu alb.

– Și iarna pictează?

– Și iarna pictează.

– Mami, din ce e făcută păturica asta?

– Din fulgi de zăpadă!

– Eu știu de ce pune iarna păturica de zăpada, Mami!

– De ce, Firicel?

– Pentru că iarna vine Moș Crăciun cu sania și sania nu alunecă pe frunze!

– Ai dreptate. Acum haide, bea-ți lăpticul și pe urmă o să mergem în grădină să adunăm câteva frunze, să facem un buchet frumos pentru Bunica.

– Ce idee bună! Bunicii o să-i placă?

– Sigur ca da, bunicilor le plac toate darurile pe care le primesc de la nepoți.

– Bunica știe povestea despre anotimpuri?

– Nu știu, poți să o întrebi.

– Dacă n-o știe, nu-i nimic, am să i-o spun eu.

– Așa să faci!

– Haide, domnule Narcis, zise domnișoara Firicel, să ne bem lăpticul și să mergem să adunăm frunze pentru buchetul Bunicii.

Și domnișoara Firicel se așeză cuminte pe scaunul înalt și-și bău laptele, privind pe fereastră cum toamna, ca un pictor nevăzut, colora frunzele, să le aștearnă ca un covor peste pământul din ce în ce mai rece...

De ce merg copiii la grădiniță?

Într-o dimineață ca oricare alta, poate că puțin mai devreme decât de obicei, Mama s-a strecurat în camera domnișoarei Firicel și a gâdilat-o ușor pe o tălpiță.

– Hopa sus, pui de urs! De azi mergem la grădiniță.

„Grădinuuuță? ce-o mai fi și aia?", s-a întrebat Firicel, pe jumătate adormită. Probabil un soi de grădină mai mică. Una pentru pitici. Una în care toate florile sunt mici, mici și albinele sunt maaari ca niște fluturi și probabil băncuțele sunt și ele de-o șchioapă... Neputând să se lămurească singură, Firicel se hotărî să o întrebe pe Mama.

– Mami, cum adică grădinuță?

– Grădiniță! Nu grădinuță! Nu mai știi că ți-am povestit de căsuța aceea colorată la care vin mulți copii să se joace cu jucării frumoase și să învețe poezii și cântecele?

– Aaaaa, ba daaaa. Și ce se mai întâmplă la grădiniță, Mami?

– Păi lucrurile se petrec cam așa: fiecare copil este adus de mămica lui. Sau de bunică, uneori chiar și de tătic. La poartă, copiii dau un pupic mămicii sau bunicii...

– Tăticilor, nu?

– Ba da, și tăticii primesc un pupic. Apoi spun „la revedere" și doamna educatoare îi ia de mânuță și îl duce pe fiecare în clasa lui. Mămicile și tăticii se duc apoi la serviciu, să câștige bănuți pentru jucării și pentru mâncărică...

– Ce înseamnă educatoare?

– Educatoarele sunt niște doamne drăguțe care au grijă de copii atunci când mămicile și tăticii sunt la serviciu. Copiii trebuie să le asculte pe educatoare ca pe mămicile lor. Educatoarele sunt un fel de mămică de la grădiniță.

– Mami, ce e aceea o clasă?

– Clasa e o cameră cu multe jucării. Copiii se așază la niște mese mici cu scăunele și colorează sau pictează sau desenează...

– Și decupează?

– Când mai cresc. Uneori se joacă și cu lego sau cuburi... În zilele când e frumos ies în curtea grădiniței, la leagăne și la tobogane...

– Aaaa, grădinița are leagăne și tobogane? Doar ale ei?

– Dacă nu le are pe ale ei, copiii merg în parc. În alte zile merg la teatru și la circ, sau vin niște clovni în vizită, sau niște zâne...

– Zâne adevărate? Ca acelea din povești?

– Exact la fel! Apoi la prânz, toți copiii merg la sala de mese și papă ceva bun. Dar trebuie să pape tot ce au în farfurie dacă vor și desert.

– Și deseeeert?

– Da, desert. Pe urmă copiii merg în dormitoare și trag un pui de somn...

– Au pătuțuri?

– Da, niște pătuțuri mici, ca pentru pitici!

– Mami, dar eu nu vreau să dorm la grădiniță!

– Trebuie să dormi, altfel nu crești! Și după ce te trezești, te mai joci un pic și gata! Vine Mami și te ia acasă!

– Mami, eu nu vreau să merg la grădiniță!

– De ce?

– Pentru că nu vreau eu!

– Trebuie să mergi, Firicel! Toți copiii merg la grădiniță. Așa cum părinții trebuie să meargă la serviciu, copiii trebuie să meargă la grădiniță!

– Dar eu vreau să stau acasă!

– Nu poți să rămâi singură acasa. Ești prea mică să stai singurică! Cine ar avea grijă de tine?

– Domnul Narcis nu poate să aibă grijă de mine?

– Domnul Narcis este motan! Abia așteaptă să rămână singur acasă. El are alte treburi, nu poate să aibă grijă de o fetiță mare, cum ești tu.

– Mami, dar eu am să plâng dacă tu pleci!

– De ce?

– Dacă nu te mai întorci după mine?!

– Toate mămicile se întorc să-și ia copiii acasă, în fiecare zi! Doar n-o să te las acolo! Eu cu cine mă mai joc când vin de la serviciu? Cui să-i mai spun eu povești? Și cu cine mai pregătesc eu masa de seară? Sigur vin să te iau, îți promit! N-ai să dormi niciodată peste noapte la grădiniță! Poți să mă rogi și n-am să te las. Tu ești fetița mea și eu nu pot dormi fără tine.

– Chiar nu pot să rămân acasă, mami? Promit că am să fiu cuminte.

– Îmi pare rău, Firicel, nu se poate. Și pe urmă dacă rămâi acasă, toți ceilalți copii or să învețe o mulțime de lucruri la grădiniță, iar tu n-ai să știi decât ce îți spun eu... E mai bine să mergi la grădiniță, să știi la fel de multe lucruri ca și ceilalți copii. Ba, chiar, știi ce, am să-ți dau o misiune.

– O misiuneeee?

– Da! La grădiniță sunt și copii mai mici decât tine.

– Mai mici?!

– Da! Tu ești fetiță mare. Te rog, dacă-l vezi pe vreun copil că plânge, să te duci la el, să-l mângâi și să-i spui: nu mai plânge, că vine mămica ta să te ia, mi-a spus mie mămica mea. Bine?

– Bine.

– Haide atunci, să mergem la grădiniță! Și, când te întorci, te rog să mă înveți și pe mine tot ce ai învățat tu!

O poveste despre îngeri

Bunica domnișoarei Firicel locuiește la doar câteva străzi mai încolo de casa părintească. Ori de câte ori poate, Bunica vine în vizită, ba uneori, în câte-o sâmbătă dimineață, o invită pe domnișoara Firicel la o ceașcă de cafea cu lapte.

Desigur, Firicel are ceșcuța ei, de care nimeni nu se atinge atunci când ea nu este acasă la Bunica. Nimeni, nici măcar Pisa Potaisa, pisica vărgată ce doarme pe pervazul bucătăriei Bunicii. Ceșcuța este argintie și foarte frumoasă, nici prea mare, nici prea mică, numai bună de băut cafeaua cu lapte pregătită de bunica special pentru Firicel.

Cum se face cafeaua cu lapte?

Se încălzește puțin lapte dulce, cât să încapă într-o ceșcuță argintie. Pe fundul cestii argintii se pune miere și apoi se toarnă laptele cald. Se amestecă mierea cu linguriță aceea specială, și ea făcută din argintul cel mai fin, și apoi, când vârtejul alb-auriu nu se mai învârte în ceșcuță, se pun câteva picături – nu prea multe – de cafea din ibricul bunicii. Da, da, cafea adevărată. Trei picături, poate că patru, în unele zile, merg și cinci, cât să se coloreze laptele într-un cafeniu catifelat. De obicei, doar lucrurile pufoase și moi au culoarea asta, care se mai numește și café au lait.

Cafeaua cu lapte se bea stând frumos, picior peste picior, fie în vârful patului, cu cotul bine sprijinit pe o perniță, fie la masa mare din sufrageria Bunicii, ca și cum ar fi dânsele împreună la cel mai elegant restaurant din oraș. Domnișoarei Firicel tare îi mai place cafeaua cu lapte pe care doar Bunica știe să o facă așa, ca la carte.

Într-o dimineață, pe când mergea spre grădiniță împreună cu Mama, domnișoara Firicel a spus:

– Biata Bunica, a rămas singură, singurică în casa ei...

– Nu e singură, Firicel, e cu Pisa Potaisa.

– Dar Buni de ce nu are și ea o mămică? Unde sunt mămica și tăticul ei?

– Mămica și tăticul lui Buni și-au terminat treaba pe Pământ și s-au făcut îngeri.

– De ce?

– Pentru că așa se întâmplă. Uite cum stau lucrurile. La început, când tu erai mică, înainte să te naști, erai sus în Ceruri și, așezată pe un norișor, te uitai spre Pământ. Îți plăcea ce vedeai: iarba, florile, cățelușii, fluturii... Toate îți făceau cu ochiul și ai fi vrut să le vezi mai îndeaproape. Ei bine, într-o zi când priveai în jos, ne-ai văzut pe noi...

– Pe voooi? se miră Firicel.

– Da. Și ai zis: Vaaai uite-o pe mămica mea! Uite-l pe tăticul meu! Ia să mă duc eu repejor la ei că tare singuri sunt pe-acolo, fără mine. Și-ai venit pe lume! La început ai fost un sâmbure mic în burtica mea. Ai stat acolo o vreme, ai crescut, ai prins putere și, când ai fost gata să vezi lumina zilei, te-ai născut. Erai mică, mică, roz și frumoasă, iar Mami și Tati când te-au văzut au fost foarte fericiți.

– Eram bebeluș?

– Erai bebeluș. Apoi ai crescut. Uite acum ce mare ești! Deja bei cafea cu lapte!

– Da, mie îmi place cafeaua cu lapte.

– Ei, vezi? În fiecare zi crești câte puțin. Acum mergi la grădiniță. Ai să mai crești și ai să mergi la școală. Apoi la liceu și la facultate. Pe urmă, într-o zi, un alt copilaș o să te privească de sus și o să zică: uite-o pe mămica mea. Și ai să fii și tu mămică!

– O să am un bebeluș?

– Da! Și el o să crească. Și tu vei crește pe lângă el, așa cum eu cresc acum cu tine.

– Mami, dar tu cât ai să mai crești?

– În fiecare zi, cresc și eu câte puțin. Ei... Și când tu ai să fii mămică, eu am să te ajut să-l crești pe bebelușul tău, așa cum Buni mă ajută pe mine.

– O să-i dai cafea cu lapte bebelușului?

– Sper să învăț până atunci rețeta de la Buni!

– Te-nvăț eu, Mami!

– Bine, ai să mă înveți tu. Și când bebelușul tău va fi copil mare și eu îmi voi fi terminat treburile pe-aici, am să mă duc să mă odihnesc pe un norișor. Și dacă am fost destul de cuminte și mi-am făcut

bine treaba pe Pământ, am să devin Înger cu aripi albe. Iar tu n-ai să plângi, pentru că ai să știi că de acolo, de sus, eu te privesc și te ocrotesc așa cum pe Buni o ocrotește acum mama ei și cum ea ne va ocroti pe noi, când va veni vremea ca și ea să se odihnească pe un nor.

– Toți oamenii se fac îngeri, mami?

– Doar cei care-s buni și nu fac rele.

– Dar cei ce nu-s cuminți? Cei ce-s răi?

– Cei ce-s răi uită cine au fost și nu mai pot avea grijă de cei pe care i-au lăsat pe Pământ. Pedeapsa lor asta e: nu-și mai amintesc decât faptele rele. Nu se mai pot bucura de lumină, de culori, de sunete, de mirosuri plăcute. Doar revăd la nesfârșit toate faptele lor rele.

– Eu sunt cuminte, mami, nu vreau să uit cine am fost.

– Tu ești cea mai cuminte, Firicel.

– Eu cred că Buni sigur se va face înger, nu-i așa, mami?

– Așa e, dar deocamdată Buni mai are multă treabă pe aici. N-o să se facă înger prea curând.

– Mami, doare să fii înger?

– Nu știu puiule, eu nu sunt înger.

– Tu ești mămică!

– Da, mămicile doar ocrotesc îngerii mici. Ca tine. Tu ești un înger.

– Deci suntem o familie de îngeri! Mami, îngerii beau cafea cu lapte?

– Cu siguranță. Mai ales dacă e făcută de Bunica.

Povestea prințesei Împuțicel

A fost odată o prințesă căreia îi plăcea tare mult să se joace prin grădinile palatului tatălui său. Cât era ziua de lungă, prințesa trebăluia printre straturile de lalele de la rondul cel mare. Seara, înainte de culcare, regina-mamă o invita pe prințesă la baie, să se spele de tot praful pe care îl culesese pe hăinuțe și pe mânuțe, după o zi întreagă de grădinărit.

Prințesei noastre însă nu-i plăcea deloc să se spele. Sigur, îi făcea plăcere să poarte hăinuțe frumoase și pantofiori aleși, să se împodobească în fiecare zi cu câte o coroniță de prințesă, ba uneori își strecura chiar și-un ineluș-învârtecuș pe degețel, dar să se spele, i se părea tare greu.

– Haide, prințesă, poftim la baie! spunea regina-mamă.

– Ba nu! striga prințesa și fugea să se ascundă în camera ei.

– Haide, prințesă, să te speli pe mânuțe, ai fost toată ziua în grădină și sigur ai stat la soare, ai transpirat, te-ai prăfuit!

– Ba nu! se auzea vocea prințesei de după paravan.

– Nu e bine ce faci, i-a spus regina, dacă nu te speli ai să miroși urât și poate chiar ai să te îmbolnăvești.

– Nu-mă-spăl! Nu-mi place apa! Sunt prea obosită și vreau să dorm, se văita prințesa, căutând să scape de baia de seară.

În cele din urmă, regina-mamă o lăsă în pace, crezând-o pe cuvânt că-i obosită și spunându-și că mâine, la prima oră, înainte de micul dejun, sigur prințesa va face o baie cu spumă înmiresmată și mult, mult șampon.

Dar a doua zi, prințesa nici măcar nu se mai pieptănă. Își trase o rochiță curată peste genunchii plini de praf, își prinse părul în grabă și o zbughi din nou în grădină. Seara, nici vorbă să se spele.

Zilele trecură și prințesa devenea din ce în ce mai murdară. Părul ei cel blond auriu odinioară devenise blond cenușiu, cârlionții ei cei frumoși se încâlciseră atât de rău că nici nu mai puteau fi pieptănați,

unghiuțele îi erau mari și negre, iar picioruțele, vai, picioruțele erau așa de pline de praf că nici n-ai fi zis că nu poartă tot timpul niște șosete gri.

Regina-mamă era din ce în ce mai tristă. Dar de câte ori o chema pe prințesă să se spele, prințesa fugea și se ascundea. Într-o zi, prințesa trecu în fugă pe lângă niște slujnice și le auzi vorbind.

– Diseară e bal în sala oglinzilor, spunea una.

– Abia aștept să mă uit și eu prin gaura cheii, să văd cine vine la bal, zicea cealaltă.

– Or să fie o mulțime de prințese și cavaleri veniți din toate colțurile lumii.

– Vai, dacă toți sunt la fel de murdari ca Împuțicel a noastră, va mirosi tare urât sala oglinzilor. Mai bine ar ține balul în sala parfumurilor, să nu se mai vadă cât sunt de ponosiți toți.

– Eu nu cred că există cineva mai murdar decât Împuțicel a noastră, spuse prima.

– Ce păcat, să fii prințesă și să nu te îngrijești...

– Degeaba se îmbracă frumos; cele mai frumoase haine nu pot să ascundă nici mizeria, nici mirosul urât, comentă cealaltă slujnică, râzând răutăcios.

Tristă, prințesa se duse în camera ei și se ascunse după paravan. Înțelesese că slugile de ea râdeau și pe ea o porecliseră Împuțicel. Dar nici de data asta nu făcu baie.

Seara balului veni. Prințesa se bucura – tare mult îi plăcea să danseze și abia aștepta să-și revadă prietenii. Aproape că uitase că trebuie să facă baie.

Își puse cea mai frumoasă rochiță, pantofii argintii, numai buni pentru dans și o coroniță delicată, decorată cu flori de mărgăritar. Se privi în oglindă și, în loc să vadă o prințesă elegantă așa cum ar fi trebuit, văzu o fetiță murdară pe față, pe care n-o mai văzuse niciodată.

– E ceva în neregulă cu oglinda asta, își zise.

Coborî în sala de bal și se așează cuminte pe un scaun, așteptând să fie invitată la dans. Dar nimeni... nimeni nu o pofti să danseze, nimeni nu se așează lângă ea, nimeni nu vorbi cu ea. Prințesa era din ce în ce mai tristă. Când balul era aproape de sfârșit, cea mai bună prietenă a prințesei veni și se așează lângă ea.

– Uite, prințesă, am să-ți spun ceva, pentru că sunt prietena ta. Dacă nu ți-aș fi prietenă, nu ți-aș spune. Dar mi-ești dragă și e mai bine să-ți spun. Nimeni nu te-a invitat la dans și nimeni nu a vorbit cu tine și nimeni nu s-a așezat lângă tine pentru că... miroși urât. Și ești murdară pe față și unghiile tale sunt negre... Trebuie să te speli. Toată lumea râde de tine. Chiar te-au poreclit Împuțicel.

Prințesa izbucni în lacrimi și fugi la mămica ei.

– Mămico, trebuie să mă speli. Vreau să îmi faci o baie bună, să-mi tai unghiile și să mă piepteni ca să am iar părul curat și să nu se mai ferească oamenii de mine.

– Mă bucur că vrei, dar n-ai uitat nimic? „Vreau să“ nu-nseamnă mare lucru atunci când ai nevoie de ajutor.

– Te rog frumos, mămico!

– Așa, da. Să mergem.

Și regina-mamă o luă pe prințesa Împuțicel și-i făcu o baie cu spumă bogată, multe săpunuri parfumate și șampoane de toate culorile. Când ieși din baie, curată, pieptănată și mirosind a piersică, prințesa era așa de frumoasă că până și oglinda se bucura să o vadă.

Din acea zi, prințesa prinse drag de apă. Nu mai fugea de baie. Era așa de curată mereu, că toată lumea o poreclise din nou. Îi spuneau acum „Curățica“ și la baluri era mereu înconjurată de prieteni, dansa tot timpul și toți voiau să fie în preajma ei.

Povestea păsării măiestre

Într-o dimineață de mai, pe marginea fântânii arteziene se opri o pasăre nemaipomenit de frumoasă. Atât era de arătoasă, încât toate celelalte păsări care-și cântau cântecele obișnuite au amuțit. O priveau și nu le venea să creadă cât era de încântătoare. Penele ei de toate culorile străluceau atât de tare că ai fi zis că o stea a poposit în grădina domnișoarei Firicel. Nici vântul nu mai îndrăznea să bată, de teamă să nu-i deranjeze puful fin de pe marginea aripilor. Pasărea privea spre apa din fântână, întrebându-se dacă o fi bună de băut.

Domnul Narcis se apropie și el, în vârful lăbuțelor, foarte atent să n-o sperie. Se vedea că pasărea e obosită și însetată. Domnul Narcis știa că rudele sale mustăcioase au reputația de a vâna păsări mici și de a le pune pe fugă chiar și pe cele mari. Dar pasărea frumoasă nici nu băgă de seamă când motanul ajunse chiar lângă ea.

– Puteți să beți. Apa e curată, zise domnul Narcis pe un ton blând.

– Vai, mulțumesc, îi răspunse pasărea. Mă întrebam dacă e bună de băut apa aceasta.

Pasărea bătu de două ori din aripi, în semn de mulțumire, apoi începu să bea din cupa de piatră a fântânii.

– Sunteți foarte frumoasă. Veniți de departe? Nu v-am mai văzut pe aici, continuă domnul Narcis discuția.

– Sunt o pasăre măiastră. Zburam împreună cu surorile mele spre câmpurile de orhidee din Răsărit, dar fiind prima mea călătorie, aerul înălțimilor m-a obosit așa de tare că am simțit nevoia să mă odihnesc puțin. Știați că, văzută de sus, grădina dumneavoastră seamănă cu o insulă verde?

– Da, nu mă mir, desigur. Și eu pot să văd grădina de sus, pentru că mă pot urca până în vârful celui mai înalt copac.

– Dar a cui este această grădină?

– A domnișoarei Firicel. O fetiță foarte drăguță. Dacă doriți, am să v-o prezint. Sunt sigur că se va bucura să vă cunoască.

– Ah, ce grozav, m-aș bucura să îmi fac și eu o nouă prietenă.

Domnul Narcis sări iute pe pervazul ferestrei de la camera domnișoarei Firicel. Pentru că era încă devreme, fețita dormea. Domnul Narcis se strecură în cameră și, luându-și avânt, ateriză drept lângă perna domnișoarei Firicel. O atinse pe năsuc cu lăbuța, fără să scoată gheruțele și mieună încet.

– Lasă-mă să dooorm, zise Firicel, întorcându-se pe partea celalaltă.

– Repede, în grădină a venit o pasăre măiastră. Trebuie să vii. Hai, repede!

– O pasăre măiastră? Cum adică măiastră?

– Foarte frumoasă adică, aia înseamnă măiastră.

Firicel sări din pat și-o luă la fuga prin casă, fără ca măcar să-și mai pună papuceii. Se opri chiar lângă fântână, căutând din ochi minunea promisă de domnul Narcis.

Dar pasărea nu era nicăieri.

– M-ai păcălit! Răule ce ești, de ce m-ai păcălit?

– Nu te-am păcălit, era aici! Chiar aici, pe marginea fântânii.

Deodată, dintre florile de magnolii se auzi cel mai frumos cântec pe care Firicel îl auzise vreodată. Întoarse capul și văzu pasărea măiastră.

– Oooo, cât ești de frumoasă!

– Tu trebuie să fii Firicel.

– Chiar eu sunt!

– Fată frumoasă, n-ai cumva o cojiță de pâine?

– O cojiță de pâine, zici? Asta mănâncă păsările măiestre? Coji?

– Ah nu, la noi acasă primim stafide aurii și semințe de susan înmuiate în lapte cu vanilie la micul dejun.

– Stafide are și Mama în cutiuța albastră din bucătărie. Stai puțin! Pot să-ți aduc și eu câteva stafide.

– Ar fi grozav! Șapte stafide mi-ar fi de ajuns. Tu știi să numeri până la șapte?

– Până la șapte? Desigur! La vârsta mea... știu să număr și până la douăzeci!

Domnișoara Firicel alergă la bucătărie și se întoarse numaidecât cu șapte stafide puse pe o farfurioară.

– Mulțumesc, domnișoară, spuse pasărea, dar eu nu pot mânca de pe farfurie, nu vrei mai bine să le ții în palmă?

Pasărea apucă delicat fiecare stafidă din palma fetiței și apoi îi mulțumi frumos și-și întinse aripile, gata de plecare.

– Am să te mai văd vreodată? o întrebă Firicel.

– Desigur. La întoarcere le voi spune și surorilor mele că știu eu o grădină frumoasă ca o insulă verde, unde ne așteaptă o fetiță, un motan și câte șapte stafide aurii pentru fiecare. La revedere, acum! Mă grăbesc, trebuie să plec!

– La revedere, pasăre măiastră. Te mai așteeeept! strigă Firicel, privind pasărea ce se înălța la ceruri.

– Eh, frumusețile astea nu stau niciodată prea mult într-un singur loc. Mai bine că s-a dus, că deja mă dureau ochii de la atâta strălucire, pufni domnul Narcis.

– De ce spui așa? Mi-ar fi plăcut să mai stea, spuse fetița, tristă.

– Hai, nu plânge, ți-a promis că se întoarce.

– Mă duc să-i povestesc Mamei! Mami, Mami! Am văzut o pasăre măiastră...

În urma fetiței, liniștea puse din nou stăpânire pe grădină. Doar un cosaș îndrăzni să țârâie subțirel. Și apoi, încet-încet, și celelalte păsări își recăpătară glasul. De undeva de sus, o pană aurie pluti spre pământ și se așeză, delicată, pe pervazul ferestrei domnișoarei Firicel.

Secretul ciocolatei

Într-o zi, domnișoara Firicel se afla la un magazin împreună cu mămica ei. Și cum se plimbau ele printre rafturi, dintr-odată, domnișoara a dat cu ochii de o zână. Era chiar o zână adevărată, frumos îmbrăcată, într-o rochie ca de bal. Dar oare ce căuta zâna la magazin? Venise să cumpere ceva? Oare ce cumpără zânele de la magazin? se întrebă domnișoara Firicel... Și ce scaun minunat avea zâna, ca un tron, cu totul și cu totul de aur, iar de jur împrejurul ei erau multe, multe tablete de ciocolată și napolitane de ciocolată și bomboane de toate mărimile, tot de ciocolată. Din când în când, zâna suna dintr-un clopoțel.

– Mămico, mămico! Uite o zână! Oare ce-o căuta ea aici?

– Ei, Firicel, zâna asta vinde ciocolată. De fapt, îi cam păcălește pe copii să cumpere ciocolată.

– Cum așa?

– Vezi, ea sună din clopoțel și copiii o aud. Se apropie de ea si când ajung la ea, zâna le oferă o bucățică de ciocolată. Ei, ce copil știi tu să refuze o ciocolată? Și, pentru că le place, își roagă părinții să le mai cumpere ciocolată. Dar poate mămicile și tăticii nu plănuiau să cumpere ciocolată și, cu toate astea, ciocolata ajunge în coșul de cumpărături. Deci zâna i-a păcălit pe copii să-i roage pe părinți să cumpere ciocolată. Zâna își face foarte bine treaba.

– Dar cine-a mai văzut vreodată zâne la magazin?

– Asta nu e o zână adevărată.

– Cum să nu! Uite, are baghetă, are rochiță, până și aripi are! Sigur că e adevărată, spuse repede domnișoara Firicel, cam ascunzându-se ea după fusta mamei.

– Păi, n-ai zis chiar tu, cine-a mai văzut zâne la magazin? Dacă e zână adevărată, învârte bagheta de trei ori și gata, are tot ce-i trebuie, nu mai vine la magazin, nu?

– Hai să vedem dacă poate să facă vreo vrajă, o rugă Firicel pe Mama.

– Haide! Așa ai să te convingi că nu e o zână adevărată.

– Dar vii cu mine?

– Sigur că vin.

Domnișoara Firicel se apropie de zâna cea mov, ținându-se strâns de mâna Mamei.

Zâna îi zâmbi și-i întinse o bucățică de ciocolată.

– Bună ziua, doamnă zână, eu sunt Firicel.

– Bună ziua, Firicel. Ce mai faci? Vrei puțină ciocolată?

– Nu, mulțumesc, aș fi vrut să vă întreb dacă sunteți o zână adevărată?

– Da, sigur, sunt Zâna Ciocolatei.

– Și puteți îndeplini dorințe?

– Eu pot îndeplini cea mai mare dorință a copiilor. Aceea de a mânca toată ziua ciocolată. Eu știu că de fapt asta își doresc copiii.

– Și de unde să ia ei atâta ciocolată? întrebă Firicel.

– Cum de unde, uite câtă ciocolată e pe-aici, răspunse zâna. O iei, o pui în coș, mama o plătește și gata!

– Dar eu nu am voie să pun nimic în coș. Doar Mama știe ce trebuie să punem în coș, zise Firicel, uimită.

– Ți-am spus eu, zise și mama. E doar o zână pusă să vândă ciocolată.

– Și mie îmi place ciocolata, Mami!

– Tuturor copiilor le place ciocolata, Firicel. Dar știi de ce?

– De ce, Mami?

– Pentru că e dulce. Dar nu tot ce e dulce e și bun pentru copii, se auzi o voce din spatele Mămicii.

– Cine-a vorbit? întrebă domnișoara Firicel, uimită.

– Eu. Domnul de Ciocolată.

Lângă Firicel apăru un om făcut numai și numai din ciocolată. Părul era de ciocolată, fața era de ciocolată, ochii, nasul, gura, mâinile, picioarele – tot corpul Domnului de Ciocolată era făcut din... ciocolată.

– Și dumneata vrei să păcălești copiii să cumpere ciocolată, Domnule de Ciocolată?

– Nu. Eu sunt aici ca să-i învăț pe copii cum se mănâncă de fapt ciocolata. Vrei să te învăț?

– Da!

– Îți place ciocolata?

– Vezi bine!

– Și, tu cum mănânci ciocolata?

– Păi... Dacă aș putea, aș mânca toată ziua numai ciocolată! Dimineața ciocolată, la prânz ciocolată, seara ciocolată.

– Asta nu se poate, domnișoară Firicel.

– De ce?

– Vezi tu, ciocolata nu e bună când o mănânci repede și multă! Nu așa se face. Ciocolata este un dulce, e adevărat, dar nu orice dulce! Ea se face din unt de cacao și pudră de cacao – care vin de departe, tocmai din America de Sud. Știi unde e America de Sud?

– Nu.

– E foarte departe. Arborele de cacao crește doar în America de Sud. Durează mult până boabele de cacao sunt culese, prăjite, măcinate, și apoi trimise la fabrica de ciocolată. Și-acolo, sunt amestecate cu grijă cu vanilie, cu scorțișoară și cu fructe, și știi ce mult le ia pomilor să înflorească și să transforme florile în fructe, care trebuie culese și apoi învelite în ciocolată... Nu e păcat să rontăim ciocolata fără să ne gândim măcar ce facem?

Domnișoara Firicel asculta fără să mai scoată niciun cuvânt.

– Ciocolata are un gust special dacă știi să te bucuri de ea. Nu trebuie să te grăbești. Uite. Ia o tabletă de ciocolată. Pune-o pe limbă și ține-o puțin așa. Las-o să se topească. Și abia când o simți moale și catifelată, e momentul să închizi ochii și s-o înghiți. Hai, încearcă.

– Am voie, Mămico? întrebă Firicel.

– Da, ai voie. Domnul de Ciocolată are dreptate, încearcă și ai să vezi că are alt gust.

Firicel făcu exact așa cum îi spusese Domnul de Ciocolată. Luă tableta, o puse pe limbă și așteptă să se topească.

– S-a topit?

– Îhî, zise Firicel, fără să deschidă gura.

– Nu-i așa că e mai bună decât dacă o mesteci repede și o înghiți?

– E cea mai bună bucățică de ciocolată pe care am mâncat-o vreodată, spuse ea foarte veselă.

– Am să-ți spun un secret pe care sunt convins că mămica ta îl știe, șopti Domnul de Ciocolată. Vino mai aproape. Îți spun la ureche.

Domnișoara Firicel se apropie.

– Să știi că dacă mănânci prea multă ciocolată, te obișnuiești așa de tare cu gustul atât de bun, că nu-l mai simți deloc. Ai putea la fel de bine să rontăi o bucățică de pâine uscată. De aceea, ciocolata nu trebuie mâncată în fiecare zi și nici multă deodată. Ciocolata e de fapt un prilej de bucurie, e ca o zi de sărbătoare: trebuie să te bucuri de ea și să o prețuiești. Așa se mănâncă de fapt ciocolata. Ai înțeles?

– Da, Domnule de Ciocolată. Mami, ia și tu o bucățică de bucurie... ăăă, pardon, de ciocolată!

– Bravo, Firicel, spuse Domnul de Ciocolată. Ești o fetiță foarte generoasă. Așa e frumos. Să dăruim din ce ne place, chiar și atunci când e vorba de ciocolată.

– Trebuie să-i spunem și lui tati secretul despre ciocolată, nu, Mămico?

– O să-i spunem. Te las pe tine să-i povestești.

Și-n seara aceea, Domnișoara Firicel le împărtăși tuturor secretul Ciocolatei: și lui tati, și domnului Narcis, ba chiar și lebedelor, care o priviră tare mirate. Pentru că lebedele nu mănâncă nici ciocolată, nici gumă de mestecat, ele nu știu ce e zahărul și nici nu vor să afle. Așa că dacă vă întâlniți cu vreo lebădă, nu-i oferiți dulciuri.

Cum, vreți să știți cu ce puteți să le serviți pe doamnele lebede?

Ei, asta o să aflați în altă seară.

Sfârșit

LIRIS
MEDIA